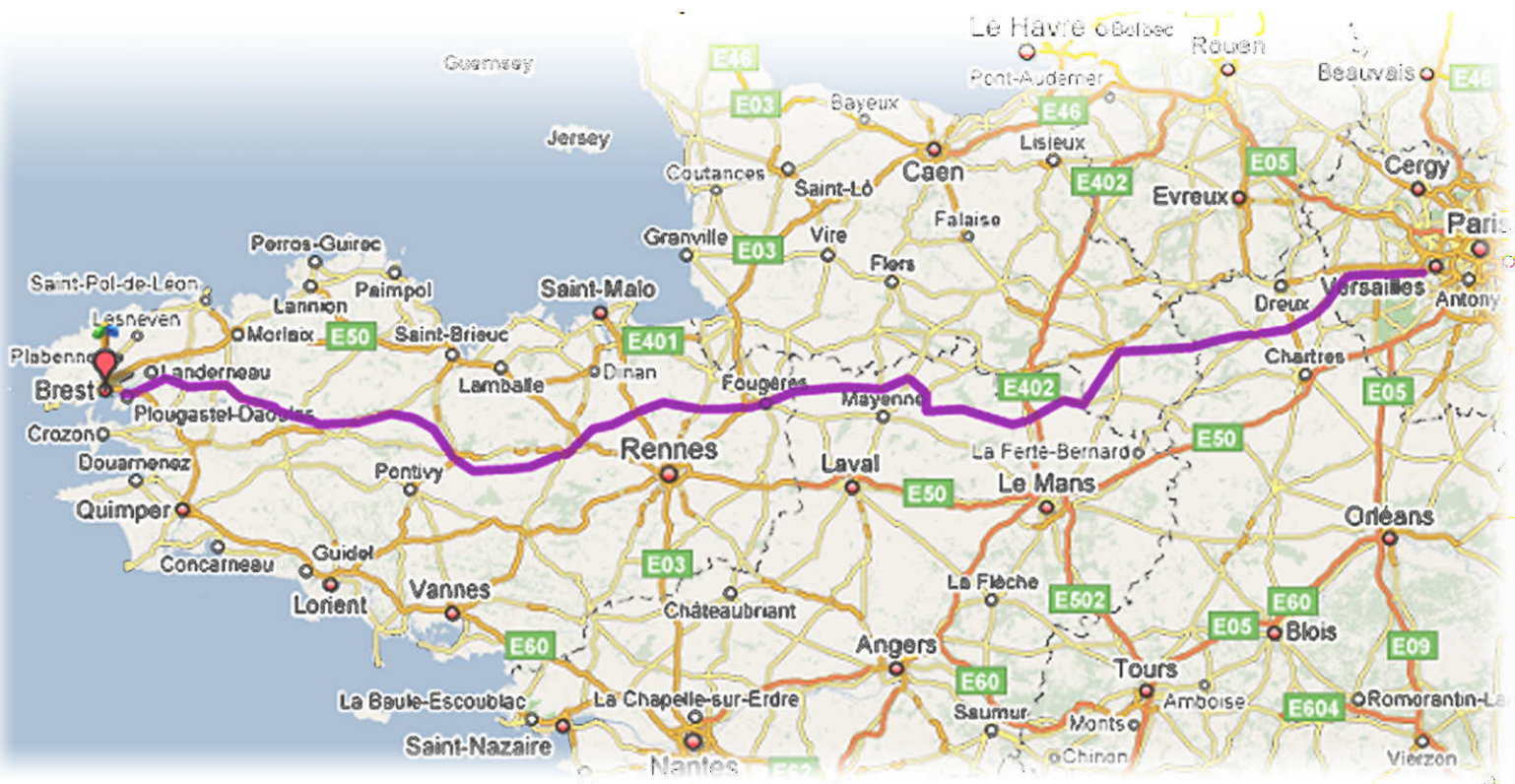

Jubel-randonneur en beretning fra Paris-Brest-Paris 2007

af Jan Buschardt

Jubel-randonneur

en beretning fra Paris-Brest-Paris 2007

af Jan Buschardt

frit efter hukommelsen, som godt kan have spillet mig et puds

Paris-Brest-Paris (PBP) er et legendarisk cykelløb på 1.200 km., der skal gennemføres i løbet af 90 timer. Den enkelte cykelrytter må selv disponere sin tid mellem at cykle, spise og sove, men fælles for alle er, at der er en række kontrolposter undervejs, hvor man skal have stemplet sit kontrollkort som bevis på, at man har været forbi. Hver kontrol har en lukketid, som man skal overholde. Løbet er åbent for alle typer menneskedrevne køretøjer: Tandems, liggecykler, velomobiler, løbehjul - og traditionelle racercykler, som der er flest af. Løbet afholdes hvert 4. år med et stadigt stigende antal deltagere. I 2007 fandt løbet sted d. 20. – 24. august med deltagelse af 5.160 cyklister, hvoraf 3.608 gennemførte.¹

Prolog

Jeg har cyklet langdistanceløb siden 2004 og allerede fra begyndelsen stod det klart for mig, at det er en sport, der trækker megen tid ud af kalenderen. Min bedre halvdel gav mig grønt lys til at bruge den tid, det ville tage, når bare jeg ville love ikke at cykle i 2007, som var udset til at blive vores Jubelår: Sølvbryllup i februar, min 50-års fødselsdag i marts, vores datters konfirmation i maj, Joans forældres guldbryllup i juni og endelig Joans 50-års fødselsdag i august. I sær det sidste var problematisk, for hendes fødselsdag faldt stort set sammen med Paris-Brest-Paris og aftalen betød at jeg var nødt til at frafalde ønsket om at deltage...

I 2004 var det ikke svært at indgå sådan en aftale, men som tiden gik og jeg blev grebet af cyklingen, blev det mere og mere trist ikke at kunne deltage i PBP. Men på den anden side: Jeg ville også gerne have mulighed for

at opleve vores guldbryllup. Og et ord er et ord.

Joan havde besluttet, at hun ville være 'bortrejst på dagen' sammen med familien, og for at det skulle kunne hænge sammen med skoler, job mv., ville bortrejsen også komme til at ramme de dage, hvor der skulle køres Paris-Brest-Paris. Men i efteråret 2006 meddelte vores yngste datter, at hun ville på efterskole i august 2008. Og da man ikke kan tage et barn ud af skolen lige efter skoleåret er startet, var vi nødt til at være bortrejst i første halvdel af august i stedet for sidste. Så Joan er den eneste person, jeg kender, der har været 'bortrejst på dagen' på forhånd. Og jeg fik pludseligt mulighed for at kunne køre PBP!

¹ En artikel baseret på dele af denne beretning har været bragt i 'Liggecyklen', december 2007

Siden min debut som *randonneur*² i 2004 har jeg cyklet tre fulde *brevetserier*³, inklusiv tre 1.000 km løb, en *flèche*⁴ og med udsigten til at gennemføre PBP var muligheden for at blive '*Randonneur 5000*' en realitet. For at få denne udmærkelse kræves, at man har kørt PBP, en *flèche*, en 1.000 km *brevet*, en fuld *brevetserie* og yderligere *brevet*-km op til 5.000 inden for 4 kalenderår. Ved indgangen til 2007 udestod kun PBP.

Med de mange jubel-aktiviteter i løbet af foråret, var der ikke så god tid til at træne optimalt, men jeg fik tid til at køre to 200 km, to 300 km, en 400 km, en 600 km og en 1.000 km *brevet* i løbet af foråret og sommeren. Inden PBP havde jeg cyklet 6.500 km siden nytår og jeg følte mig nogenlunde rustet til opgaven.

Jeg cykler på liggecykel og for ikke at få problemer med transporten af den lidt lange cykel, havde jeg på forhånd besluttet mig til at køre til Paris i bil. Så sammen med min liggecykel-ven Torben kørte vi til Paris fredag d. 17. august, hvor vi fandt 'vores' telt på en campingplads 2 km. fra startstedet. Campingpladsen var halvtom, da vi sent om aftenen ankom, men i løbet af det næste døgn væltede det ind med biler, busser og cykler, så der snart ikke var en ledig plet på pladsen.

Lørdag gik med at gøre cyklerne klar og køre en lille 'prøvetur' ud af ruten. Om aftenen mødtes vi med andre liggecyklister fra hele verden og tog ud at spise sammen efter vi havde stået og 'sparket dæk' sammen, mens vi beundrede hinandens cykler behørigt.

Indskrivningen

Søndag blev vi registreret som deltagere, hvorimod den annoncerede cykelkontrol (af lygter, bremses, refleksvest, mv.) blev aflyst pga. regnvejr! Det bekom mig dårligt, da det betød, at jeg ikke fik afprøvet om min cykel var 'lovlig'. En uge før vi skulle af sted, var jeg nemlig blevet opmærksom på, at arrangørerne havde indført en regel om at liggecykler skulle have en 1,5 m lang flagstang med flag monteret på cyklen! Men det var ikke rigtigt klart, om det var et krav eller et forslag. Så jeg havde indkøbt - og med besvær - fået monteret et flag. Men lørdag aften knækkede stangen, da jeg ville stille cyklen væk for natten! Øv - og nu vidste jeg altså ikke, om jeg ville blive stoppet ved starten, fordi min cykel ikke var lovlig....

Carsten til indskrivningen søndag

²*Randonneur*: Langdistancecyklist

³ *Brevet*: Langdistancecykelløb. 'Brevet' udtales 'Brævé'. Brevetserie: 200 km, 300 km, 400 km, 600 km og 1.000 km *brevet* indenfor samme år

⁴*Flèche*: Et 24-timers holdløb

Hallen med indskrivningen

Der var nu ingen, der spurgte til mit manglende flag og jeg fik lov til at starte uden.

Efter diverse indkøb søndag eftermiddag – bl.a. af en ny svedundertrøje for at kunne holde varmen i det regnfulde og kolde vejr – var vi klar til afgang. Men vi var nødt til at vente til mandag aften...

Mandag gik med at gå rundt om sig selv, pille lidt ved cyklen, pakke den, pakke ud, pakke igen, snakke lidt med de andre og en middagslur. Og så var vi klar.

*Mig og min cykel et par timer før start.
(Foto: Bodil Højgaard))*

Min cykel

Jeg kørte PBP på min 1½ år gamle *Velokraft II* kulfiberliggecykel. Cyklen er monteret med komponenter i ultegra-klassen, herunder et kompaktkranksæt 50-34 og 9 gears bagkrans 13-27. Cyklen er endvidere monteret med en bagboks, der kan rumme alt, hvad man behøver på en 4-dages tur.

PBP blev kørt med et SON dynamonav, der yder 6V, 2x3 W og to lygter, Lumotec Plus, og Schmidt E6B-Z. Hertil kom en Petzl pandelampe monteret på cykelhjelm.

GPS'en viste vej (men det var nu ikke nødvendigt, da ruten var fint skiltet) og registrerede fart og stigninger.

Paris-Brest-Paris

Alle specialcykler skulle starte mandag den 20. august kl. 21.00, lige efter de første – og hurtigste – var sendt af sted. Jeg ankom til startstedet og tilbragte en times tid med at kigge på de andre 'velo speciaux'. Vi var i alt 4 danske liggecyklister, og vi skulle alle prøve kræfter med PBP for første gang: Torben Scheel, Viggo Lorentzen og Torben Ravn, hver på deres Optima Baron og mig på min VK 2 med bagboks, navdynamo og GPS. I boksen havde jeg værktøj, dæk, slanger, sandwich, drikkepulver, skiftetøj og en drikkeblære med 2 liter vand.

De første cyklister har stillet op til start.

Imens venter tandems, velomobiler og liggecykler på at det bliver deres tur.

Kl. 21.00 blev vi sendt af sted med skuddet fra en startpistol og klapsalver fra alle tilskuerne. Det havde været tørvejr hele dagen, men lige da vi satte i gang begyndte regnen – ikke så meget til at starte med, men det skulle blive værre!

Courage!

Vi blev ledt gennem byen med motorcykleskorte, så vi ikke behøvede at stoppe for rødt lys eller krydsende biler. Der var sort af tilskuere ved startfeltet og langs med ruten ud af byen. Selv på broerne over vejen var pladserne tæt besat og de opmuntrende tilråb lød konstant: '*Bonne route!*' (meget passende), '*Allez!*' (bryder jeg mig ikke meget om – det lyder som en kommando), '*Bravo!*' (lidt tidligt at råbe, når vi kun lige var startet) eller '*Courage!*' (nok det mest valgte tilråb).

Jeg mistede hurtigt fornemmelsen af, hvor de andre danske liggecykler var blevet af i mørket og regnen, så jeg faldt ind i mit eget tempo. Da vi var kommet ud af byen, blev løbet givet frit, men det opdagede jeg aldrig, da jeg lå lidt tilbage i feltet og ikke kunne se de forreste. Jeg fulgtes lidt med forskellige tandems – de kører med samme rytme som en liggecykel: Hurtigt ned ad bakke og langsomt op ad. I alle landsbyerne, vi kom igennem, stod folk langs vejen og kom med opmuntrende tilråb. Hvad skal man svare, når nogen råber '*Bravo!*' eller '*Bon courage!*'? Jeg lagde ud med at klemte med klokken og vinke til tilskuerne. Efter et par timers kørsel fulgtes jeg med et par på en tandem. Hver gang vi kom forbi nogle tilskuere, vendte den kvindelige del af parret sig om i sadlen, vinkede energisk med den ene hånd, mens hun storsmilende råbte '*Merci, merci!*'. Det er ikke utænkeligt, at hun var løbets udgave af

den lokale landsbytosse, men jeg synes, at det var fint at takke alle tilskuerne, så resten af turen vinkede jeg også og råbte 'Merci', når nogen kom med tilråb.

Inden længe kørte jeg helt alene gennem den kulsorte nat. Jeg var glad for min navdynamo, der sikrede, at jeg snildt kunne køre med 50 km/t ned ad bakke selv om der var regn eller tågedis.

Jeg ankom til Montagne-Au-Perche – efter 140 km - kl. 02:50 tirsdag morgen. Her var der ikke kontrol på turen ud, men der var mulighed for et varmt måltid mad. Så det benyttede jeg mig af: En skål dejlig varm og nærende suppe og en cola. Jeg drikker normalt ikke cola, men på langdistanceture giver det både væske og energi. Jeg kunne køre af sted igen efter en halv time. Hele det første døgn havde jeg fordel af at ligge fremme i feltet i forhold til størstedelen af de 5.000 deltagere, så jeg behøvede sjældent at stå i kø for at få noget at spise.

Det gik stejlt ned ad bakke ud af byen, hvilket ikke er nogen fordel, når man er våd og kold. Fartvinden gør det umuligt at få varmen, før det begynder at gå op ad bakke igen, hvilket det først gjorde efter et par kilometer – og da sad jeg og rystede på cyklen. Men en hurtig bakke opad gav mig varmen igen – og så havde jeg ingen problemer med varmen før næste stop.

Jeg ankom til den første rigtige kontrol i Villaines-La-Juhel - efter 222 km – kl. 7:25. Efter at have fået stemplet mit kontrolkort fik jeg mig to retter varm mad – det er ikke hver dag, jeg får kartoffelsuppe og kylling til morgenmad! Det tager lidt tid at få bestilt og spist så meget, men jeg spiste ved hver kontrol det første døgn – dvs. 5 varme måltider - og resultatet var, at jeg ikke en eneste gang følte, at jeg manglede energi eller havde svært ved at få cyklen til at trille. Jeg var på cyklen igen kl. 8:20.

Tirsdag vekslede vejret mellem regn og opholdsvejr – men det var ikke tørvejr så længe ad gangen, at jeg på noget tidspunkt blev tør.

Lidt før frokost kom jeg igennem en lille landsby og hørte pludseligt nogen råbe 'Café! Café?'. Der stod en lille familie på den anden side af vejen ved en lille bod med kaffe og kage. Jeg huggede bremserne i og kørte over til dem.

De havde stillet deres lille 'bod' op for at kunne tilbyde cyklisterne kaffe og kage – ganske gratis! Det var den første kaffebod, jeg oplevede, men på resten af ruten var der jævnligt en lille bod, der tilbød kaffe, vand eller andet. Det tog ikke mange minutter at få en kop kaffe, en kage og en lille snack, men sikke det hjalp!

Kl. 12.30 var jeg ved kontrollen i Fougeres – efter 310 km på 15 timer og 30 min. Jeg var drivvåd af regnen, alt hvad jeg rørte ved i restauranten blev vådt og mit forsøg på at tørre lidt af tøjet, ved at hænge det over stolene, var omsonst. Jeg var på cyklen igen efter 25 minutter. Nøj, hvor jeg frøs. Det er rigtigt koldt, når man sætter i gang i vådt tøj.

Billeder

Når jeg cykler langdistanceture, har jeg som regel mit kamera i en bæltetaske, så jeg nemt kan nå det og tage et billede undervejs. Men det første døgn regnede det så meget, at jeg

det meste af tiden ikke kunne fotografere – og når det ikke regnede, havde jeg oftest tabt lysten – så de fleste af mine billeder fra dette løb er fra kontrollerne. Men selv om jeg ikke fotograferer, er der alligevel billeder, der brænder sig fast i hukommelsen. I løbet af tirsdagen, på et tidspunkt hvor solen skinnede, kom jeg forbi en cyklist, der var ved at lappe sit forhjul. Han havde stillet sig ned i grøften for ikke at stå på den smalle vej. Cyklens baghjul stod nede i grøften og forgaflen stod oppe på vejen. Cyklisten var dybt optaget af at lappe sin slange. Bag ham var der en grøn hæk, der glinsede af regndråber, og over hækken kunne man se hovedet af en ko, der med hovedet lidt på skrå iagttog lapperiet!

Jeg fik mit kontrollkort stemplet i Tinteniach – efter 365 km – kl. 15:30. Afgang igen kl. 16:15 – møt, men våd.

Hellere forkælet end forkølet

På vej ind mod Loudeac (449 km – kl. 20:40) var jeg gennemblødt og bekymret for, om jeg ville kunne finde ordentlig hvile i det våde tøj. Jeg var i forvejen plaget af begyndende halsproblemer, så jeg havde ikke lyst til også at udfordre skæbnen på dette punkt. Så jeg besluttede mig til at være god mod mig selv og lejede derfor et værelse for natten i et privat hjem. Et VARMT karbad (skønt), et varmt måltid på en god restaurant (skønt) og så i seng (skønt).

Jeg vågnede tidligt nok til at jeg burde kunne nå den næste kontrol inden lukketid. Jeg ville ikke spille tid med at gå i kontrollens cafeteria, så jeg spiste bare en medbragt sandwich og cyklede af sted i mørket kl. 5:30 efter ca. 5½ times søvn. Og det blev kendetegnende for den dag: Som regel bare en sandwich på kontrollen for at slippe for at stå i kø. Hvor jeg det første døgn havde kørt alene eller i 'spredt flok', kørte jeg denne dag i massiv trængsel. Det var sjældent, at der ikke var andre cykler at se – og det var sjældent, at der ikke var kø ved kontrollernes cafeteriaer. Og resultatet var, at

Kontrollen i Fougères – det var vådt og koldt.

jeg denne dag kun fik lette måltider at spise indtil kl. 20, hvor jeg i Carhaix-Plouguer fik et varmt måltid.

Det var mørkt, men stort set tørvejr og jeg fulgtes ud af byen med mindre grupper af cyklister. Mit tøj havde kunnet hænge på værelset og tørre, så det var ikke længere vådt – højst lidt klamt, hvilket var en rar forandring. Jeg havde nogenlunde fornuftig tid til at køre til næste kontrol – 76 km på 4½ time. Efter 1 ¾ time var der pludseligt nogle officials, der signalerede, at vi skal dreje ind til en kontrol. Jeg kunne slet ikke forstå, at jeg har regnet så meget galt, men det viste sig at være en hemmelig kontrol, hvor vi skulle ind at stemple. Et hurtigt stempel, en bid brød fra bagboksen, og så var jeg af sted igen.

Jeg ankom onsdag morgen kl. 9:05 til Carhaix-Plouguer efter 526 km – næsten 1 time før 'lukketid' – og kunne fortsætte igen kl. 9:50.

Dagen var velsignet af en del sol og mange, lange bakker. Jeg frygtede på forhånd bakkerne, men de viste sig at være ganske medgørlige. Godt nok var de lange, men ikke så stejle. Så det var bare om at komme ned i et passende gear og så træde cyklen opad stille og roligt. På vej mod Brest er der en berygtet bakke, Roc Trévezel. Den er ikke så høj – 250 m. højdeforskel – men den er 17 km lang med kun nogle få, korte strækninger, hvor det går nedad! Men da jeg kom til den,

skinnede solen, himlen var blå og livet skønt! Og på den anden side af toppen ventede en lige så lang nedkørsel. Herligt!

Halvvejs!

Jeg ankom til kontrollen i Brest onsdag kl. 14:00 efter 615 km – nu var jeg mere end halvvejs!

Halvvejs!

Det blev til et lidt længere ophold, hvor jeg fik en skål suppe, et flute og en cola. Jeg købte også et par tørre (!) strømper, som jeg cyklede videre i. Selv om en stor del af dagen havde været tør, var mine sko og strømper stadig våde, så det var livgivende at få et par tørre strømper på.

Cykler og cyklister får sig en lur i Brest.

Jeg fortsatte kl. 15:15. Da jeg nærmede mig den store bakke igen, begyndte jeg at kunne mærke, at jeg ikke havde fået så meget at spise i løbet af dagen. Jeg havde spist alt det, jeg havde med mig og jeg kiggede desperat efter en købmand eller en restaurant. Men der er ret øde på de kanter. På toppen af bakken var der en del tilskuere – og en delte bananer ud, som jeg tog imod med kyshånd. Turen ned på den anden side virkede ikke så lang – men det er jo ikke så mærkeligt, når man triller med 50 km/t. Jeg ankom til kontrollen i Carhaix-Plouguer onsdag kl. 19:40 efter 699 km.

Efter 2 varme retter kunne jeg igen sætte cyklen i gang klokken 21:00 onsdag aften. Mørket havde sænket sig, det var stadig tørvejr – men koldt. Det gik fint med god fart og jeg følte mig slet ikke træt, da jeg ankom til kontrollen i Loudeac torsdag morgen kl. 01:00 efter 775 km. Jeg fik lidt at spise og kunne cykle videre kl. 01:45.

Balanceproblemer

Det var rigtigt koldt nu med våde veje, lidt regndis men ellers fint vejr, og jeg følte mig rigtigt godt kørende. Flere gange i løbet af natten oplevede jeg, at franske ryttere, der kom forbi, spurgte 'Ca va?'. Jeg tænkte, at det godt nok var nogen flinke folk, der sådan hilste, så jeg svarede 'Oui, oui'. Sjette eller syvende gang det skete, opdagede jeg, at de andre rytteres opmærksomhed skyldtes, at jeg hang faretruende langt ud til venstre for cyklen. Det er en af mine 'specialiteter', som især rammer mig om natten, når jeg ikke kan korrigere min siddestilling ved hjælp af synet. For at hjælpe mig med at holde balancen, tog jeg min nakkepude ud af bagboksen og anbragte den sådan, at jeg med nakken kunne mærke, om jeg sad lige i sædet. Og de venlige franskmænd holdt op med at spørge til mit velbefindende...

'Brest' eller 'Bræ'?

På dansk udtaler vi Brest, så det rimer på 'hest'. Men da jeg ringede til campingpladsen i Paris for at bestille plads, spurgte værten, om jeg skulle deltage i 'Pari'-'Bræ', hvor 'Bræ' rimer på 'entrée'. Så jeg de første 600 km af PBP var jeg klar over, at jeg kørte 'Pari-Bræ'. Men i Brest spurgte jeg en af de lokale, hvordan byens navn udtales, og fik at vide, at det skal udtales 'Breeste', som rimer på 'læste'. Så de sidste 600 km af PBP kørte jeg 'Breeste-Pari'.

Det var stadig tåget og koldt, men jeg følte mig frisk og godt kørende. Lidt over kl. 3 torsdag morgen kom jeg forbi en åbenstående garagedør, hvor der er indrettet en lille café. Så jeg fik mig en kop kaffe og et stykke kage og lovede til gengæld at sende et postkort fra Danmark. Manden i familien kunne fortælle, at der var en hemmelig(!) kontrol nogle få km. fremme og at der var ledige sovepladser. De andre cyklister i garagen var lykkelige for den besked, men jeg tænkte, at jeg hellere bare ville cykle. Så da jeg kom til den hemmelige kontrol kl. 3:50, var jeg indstillet på at cykle videre de næste 2-3 timer til kontrollen i Tinteniach.

Den flinke mand, der stemplede mit kontrolkort, spurgte om jeg ville sove inde i salen – og da jeg svarede nej, så han bestyrtet ud. Det fik mig til at ombestemme mig, og jeg fandt et sted at sove. GOD Beslutning! Jeg fik tiltusket mig et liggeunderlag og et overlevelsestæppe, som nogen havde efterladt og sov i 1½ time. Da jeg vågnede, var jeg forbløffende frisk, den korte søvn taget i betragtning.

En hånd om nakken og én på styret

Jeg kørte videre i den tågede nat kl. 6:20. På vej ud fra kontrollen tabte jeg min nakkepude, men da jeg opdagede det, havde jeg allerede kørt så langt (200 m!), så jeg ikke syntes, det var værd at vende om for at lede efter den. I løbet af meget kort tid skete det umulige: Jeg fik ondt i nakken af at køre på liggecykel! Jeg er stadig i tvivl om hvad det skyldtes, men jeg hælder mod, at det var nakkepudens skyld og at den, sammen med de ujævne veje, havde generet min nakke.

Resultatet var, at jeg resten af turen havde ondt i nakken og var nødt til at støtte nakken med højre hånd. Så de resterende godt 400 km. blev kørt med én hånd på styret og den anden om nakken. Det havde den fordel, at jeg kunne trække hovedet ind mod cyklen, så jeg ikke kom til at hælde ud til venstre, men det gjorde det på den anden side ganske

vanskeligt – og smertefuldt – at skulle skifte gear.

Kl. 8:40 torsdag morgen ankom jeg til kontrollen i Tinteniach, som jeg forlod igen kl. 9:20.

Torsdagen gik igen gennem regn, tåge og koldt vejr. Ved kontrollen i Fougères, hvor jeg ankom torsdag kl. 12:30 efter 917 km, fik jeg mig et solidt, varmt måltid i en dejlig lun spisesal. Og så afsted igen kl. 13:30.

Overalt på ruten var der tilskuere

Ankomsten til kontrollen i Villaines-La-Juhel, kl. 17:45 efter 1.003 km, var ganske speciel. Ved ankomsten til byen kørte vi gennem en oppustet port og den sidste ½ km. til kontrollen stod tilskuerne tæt pakket bag stålbarrierer. Og ved ankomsten til kontrollen blev vores navne annonceret over højtalere, som kunne høres i hele byen! Det var næsten ikke til at komme igennem muren af tilskuere, men der var en god og festlig stemning, så det gjorde ikke så meget. Endnu en skål kartoffelsuppe og lidt kylling, cola og vand til flaskerne.

Jeg forlod kontrollen kl. 18:40 med 82 km til næste kontrol i Montagne-Au-Perche (1.085km), hvor jeg ankom kl. 23:00 torsdag aften.

Kontrollen i Montagne Au Perche. Der var rygter om at 90-timers fristen for at gennemføre ville blive forlænget pga. det dårlige vejr, men det blev dementeret på store skilte.

Jeg fik et godt måltid mad, og besluttede mig til at cykle videre, da jeg følte, at jeg nok ville kunne køre igennem til mål. DÅRLIG beslutning! Inden længe fik trætheden overtaget, og jeg havde svært ved at styre cyklen. Jeg håbede, at jeg ville finde et sted med kaffe eller – bedre endnu – et sted at sove, men som den eneste strækning på ruten, var denne fuldstændig uden tilskuere, cafeer eller byer. Jeg kom igennem et par små, mørke landsbyer, hvor jeg holdt udkig efter et buskur eller bare en bænk. Da jeg endelig fandt en bænk, var den allerede optaget! Så jeg slingrede videre gennem mørke og tåge. Heldigvis var der stort set ingen biler og når der nærmede sig cykler bagfra, holdt jeg ind til siden for at lade dem passere, så jeg ikke skulle kolliderer med dem.

På vej ud af en lille, mørk landsby så jeg en cyklist stå under en gadelampe i færd med at gøre klar til at cykle. Jeg spurgte ham, om han havde sovet på jorden under lampen – idet jeg antog, at jorden i såfald ville være varmet op og dermed mere egnet til, at jeg kunne ligge der – men han svarede benægtende. Jeg gjorde mine til at cykle videre, da han spurgte, om jeg var træt. Det kunne jeg ikke lyve mig fra og han sagde, at hvis jeg var træt, burde jeg sove: Han havde lige set en tandem, der var styrtet, fordi føreren var faldet i søvn! Det gjorde udslaget og jeg besluttede mig til at sove. GOD

beslutning! Den venlige cyklist hjalp mig med at finde et egnet sted at sove: I græsribatten i en indkørsel, under en gadelampe, så jeg ikke ville blive kørt over. Jeg rullede mig ind i mit overlevelsestæppe og faldt i søvn med det samme. Og vågnede frysende efter 20 minutter. Men nu var jeg frisk igen og kunne uden større problemer styre cyklen gennem mørket til den næstsidste kontrol, Dreux (1.159 km), hvor jeg ankom efter yderligere 3 kvarters kørsel kl. 5:15 fredag morgen.

Buffeten i Dreux. Nok turens flotteste – men jeg havde ikke megen appetit tilbage.

I Dreux fik jeg et godt måltid varmt mad og 1½ times søvn i en dejlig feltseng under et varmt tæppe. Og kl. 7:55 var jeg så klar til den sidste etape. Vejret var rimeligt og ruten nogenlunde flad på det første stykke, så jeg havde god fart på cyklen. De sidste 30-40 km mod mål var der dog en del stejle bakker – nogle af den slags, hvor man ikke har gear, der er lave nok og hvor farten ikke kan blive lavere uden at man vælter. Øv! Og når der så står tilskuere på toppen af bakken og hepper, så er man jo nødt til at se ud som om, det slet ikke er svært. Dobbelt Øv! Men op ad bakkerne kom jeg.

De sidste 25 km inden mål var jeg i tvivl om, hvor langt der var igen. Folk langs vejen var flinke til at råbe hvor langt, der var, men jeg misforstod flere gange deres råb – eller også ved de ikke helt hvor langt de bor fra Paris.

Kontrolbogen

De sidste 10 km fik jeg følgeskab af to franske cyklister, der ikke deltog i PBP, men som gerne ville eskortere mig ind til byen for dog at have deltaget en lille smule. Den ene spurgte mig bl.a. om jeg skulle sove og jeg svarede 'oui' – for det var absolut en af de ting, jeg havde planer om - hvilket fik ham til at se lidt mærkeligt på mig. Det kørte jeg og tænkte lidt over, indtil det gik op for mig, at han nok havde spurgt, hvor meget jeg havde sovet. På det tidspunkt havde jeg ikke længere den fulde kontrol over min tunge, så da jeg kørte op på siden af ham og fortalte, at jeg havde sovet tre gange, kunne jeg høre ham fortælle videre til sin ven, at jeg havde sovet 3

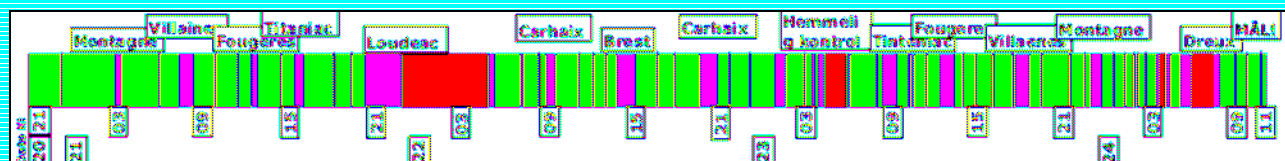
timer! Nå, det er sådan helte bliver skabt – og jeg har givet mit lille bidrag til myten om PBP.

Kl. 11:10 kunne jeg trille i mål, efter 1.227 km på 86 timer og 20 minutter, som en meget træt, men tilfreds, debutant.

Der var et stort dansk heppekor ved målet

Hvordan jeg brugte 86 timer

Grøn: Køre Blå: Hvil, spise Rød: Sove

Efterskrift

Alt i alt har det været en stor oplevelse at cykle PBP. Entusiasmen omkring løbet, de mange tilskuere og den varme stemning gør dette løb til noget helt specielt.

Det våde vejr var en skuffelse, men det vil ikke afholde mig fra at deltage næste gang, hvis jeg får mulighed for det. Mit løb var stort set som det skulle være og det eneste, jeg vil forsøge at lave om på, er at sove kortere tid første gang for derved at holde mig foran de store mængder af cyklister. Så bliver køerne ved kontrolstederne ikke så lange.

År 2007 blev et rigtigt Jubelår. Vi fejrede sølvbryllup. Jeg fyldte 50. Min kone fyldte 50. Vores yngste datter blev konfirmeret. Og mine svigerforældre fejrede guldbryllup. Vi fik festet og fejret sammen med familie og venner, vi fik rejst og jeg fik gennemført mit første Paris-Brest-Paris. Og nu har jeg modtaget min *Randonneur 5000*-bevis og medalje – en fin afslutning på et Jubelår.

Endelig i mål – glad, men træt
(Foto: Maj)

Mit PBP i tal

Min cykelcomputer viste, at jeg havde kørt 1.231 km. Fra jeg startede til jeg kom i mål brugte jeg 86 timer og 20 minutter. Heraf cyklede jeg de 58 timer og 28 minutter, hvilket svarer til at jeg i gennemsnit kørte 21,0 km/t, når jeg cyklede.

Jeg sov ca. 9½ time og brugte de resterende 18 ¹/₃ time på at stemple, spise og i det hele taget få mig snøvlet færdig.

Min GPS-modtager målte 9.910 højdemeter